

CASANOR I ALORA

Hvordan ble
det til?





Vi kjøpte husene i Àlora i 2000

Huset i Calle de la Parra hadde stått tomt i 16 år og flere kattefamilier hadde slått seg ned både inne og ute i patioen.

Bygården er opprinnelig fra 16-tallet med oppholdsrom mot gaten og med indre patioer og uthus, rom for folk og fe.

Bildene viser hvordan det så ut da vi kjøpte huset og under byggeperioden



I hovedbygningen var det inngangshall og kontor i 1. etasje mot gata. Resten var et stort, åpent rom.

Kjøkkenet lå i sidefløyen i det som nå er leilighet 1b.

Vår byggmester mimret over mang en god fest i det store huset med det flotte ute-rommet.



En bred treport og en trapp førte fra nedre til øvre patio. Under et lite tak til høyre for trappa var det vaskeplass. Ellers holdt hønene og de andre husdyra til her.

Hønsehuset ble revet og erstattet med leilighet 1c og terrasse på taket.



Det var rester av en utsiktsterrasse på taket av hønsehuset.

Naboen protesterte på planene for vår terrasse.

Men da kunne vi bla opp bilder som viste at en terrasse her ikke var et nytt påfunn. Og så gikk det bra.



Vi slapp unna med skrekken og måtte ikke sette opp den forskriftsmessige mur på 1,8m mot naboen og utsikten!





Vi hadde kjøpt et forfallent hus med mange muligheter.

De to nederste etasjene i hovedhuset hadde vært innredet for beboelse. Der kunne vi beholde de gamle gulvene, dører og vinduer. Tredje etasje var loft og måtte nyinnredes.

Treverket på de gamle dørene fant vi godt gjemt og vel bevart under tykke lag av skinnende blank maling. Vi har tatt vare på alt.

En spansk godkjent arkitekt måtte til for å utføre de formelle tegningene og søknadene om byggetillatelse.



Derfor ble husene først målt opp og planlagt relativt detaljert av den norske arkitekten og byggherren Ragnhild som så overlot jobben med å løse byggesaken gjennom hos myndighetene til den spanske, også kvinnelige arkitekten, Maria José. Et knirkefritt samarbeid!

Vi allierte oss med byggmester Salvador som hadde solide anbefalinger. Trond og Patricia var til stor hjelp med sine kontakter i lokalmiljøet. Det var med stolthet vi låste opp døra til vårt eget spanske herskaps hus.



I juli 2001 var planene godkjent. Arbeidet i Parra startet under ledelse av Salvador, godt assistert av diverse nevøer og kamerater. En fantastisk gjeng som sto på seint og tidlig.

Byggmestersønn Håkon fra Tvedestrand tok med seg hele familien og deltok i alle deler av byggeprosessen. De bodde først i Bootello, så i Parra, leilighet 1ab da den var ferdig.

Et solid vennskap oppsto mellom den mørke som kunne steinarbeid og den lyse som kunne treverk, men lærte seg mye om stein og puss. Våre Knoll og Tott!





Hønsehuset ble revet og et nytt hus med en leilighet og takterrasse ble bygget opp på samme sted. Nye trapper og basseng omdannet bakgården fullstendig.

Bassengets form ble tilpasset bruken av rommet og fikk raskt navnet "Harpedammen".

Svigerdatter Patricia og Lolly drev et restaureringsverksted. Sammen tok de på seg arbeidet med å behandle treverket, gammelt og nytt med olje og beis.

Så mye som mulig av gamle dører og vinduer ble beholdt på stedet eller flyttet i en ny vegg. Vi fikk også kjøpt noen gamle dører som vi satte inn i nye vegger. Resten ble laget i "gammel stil".

Å få vekk de gamle malinglagene på alt treverket var en formidabel jobb som Patricia og Lolly utførte, dels på verkstedet og dels på plassen.

Barnebarna Hedda og Tyra brukte det de fant og lekte nok mest med hverandre det året de bodde i Ålora, selv om de gikk på spansk skole.





Familien fra Norge ble invitert til julefeiring. Huset var ikke så ferdig som vi hadde tenkt, gulvene ble så vidt tørre til flyet landet.

Julaften 2001 ble feiret med langbord og hvit lakenduk i 3a. Julemiddag på norsk vis ble kokt i tre etasjer. Poteter i tredje og surkål i andre. Komfyren i første etasje var ferdig montert et kvarter før ribba skulle i ovnen - etter godt teamarbeid fra Knoll og Tott.

Det ble hamret og banket hele julaften. Klokka halv fem kom snekkeren og skulle telle

opp dører og skap.

Kllokka ble seks før alle arbeiderne var forsvunnet. Julestemningen kom med Ole Edvard Antonsen, Glade jul og liflig ribbeduft. Bassenget ble flislagt i julehelgen. Ungene var lovet bad på nyttårsaften, og fikk det!





Fjerde juledag holdt vi fest for alle som var med i byggeprosessen og vi inviterte de gamle eierne og de nærmeste naboene.

Blanding av spansk og norsk mat og prat. Stein kom seg gjennom tollen med elgsteik og geitost. Ørret ble skaffet og gravet og servert med sennepssaus til flatbrød.

Gutta fra byggeplassen storkoste seg sammen med familien fra Norge. Håkon, Hilde og Trond tolket.

Og helt først på nyåret var huset ferdig.





Mette Bjerke var vår første gjest. Hun kom i januar og bodde i 2b det meste av vinteren.

Hun likte seg i buret der hun på kjølige dager kunne sitte med åpne dører og god varme i ryggen og se på livet i patioen.



Og påsken kunne feires med orkesterplass i 2a.





Deler av huset i Calle Bootello var beboelig da vi overtok. Eierne med familier hadde brukt det som feriebolig.

Vi brukte det mens ombyggingene ble planlagt og Parra var byggeplass.

Det var kjøkken og bad i første etasje. Der det var kjøkken, er det nå to nye bad. Spiseromet lå der det nå er felleskjøkken. Et teppe dekket muravfallet på veggen. Badet opptok halvparten av det som nå er patio.



Det gamle kjøkkenet og det som nå er "hybel", hadde dører til peisestua. Den var derfor et gjennomgangsrom. Dørene er nå flyttet og vi har fått en hyggelig oppholdsplass og TV-stue.

Det ene rommet mot gata i 2.etg ble en hyggelig stue mens vi bodde der, naborommet et brukbart soverom.



Et rom med inngang fra trapperepoet er gjort om til to bad, for 2a og 2b.

Stolene til høyre står i soverom 2b. Døra går inn til en trapp ned til vaskerommet. Denne er fjernet og rommet er større i dag.





Toppterrassen var bare halvparten av hva den er nå. Den nedre delen var et bølgeblikktak over det som nå er soverom til leilighet 2b.

Noen luksustilværelse var det ikke for Håkon og Hilde med jentene Hedda (11) og Tyra (9) da de bodde i Bootello høsten 2001. Det var en regnfull høst i et trekkfult hus med dårlig varme.

Godt var det da å krype ned i badekaret. Vannet ble varmet av av gass på patio-veggen. Det tok sin tid å fylle opp karet.



Terrassen gjorde nytten som soverom i den varmeste perioden.

Håkon og Hilde hadde forberedt seg litt på spansk ved selvstudier året før de dro ned. Men Aloradialekten er jo ikke den enkleste. Tonen med lokalbefolkningen fant de ved å delta i det lokale musikkorpset, hele familien.

Småjentene kunne ikke et ord spansk da de kom ned, men ble kastet inn i vanlig spansk skole. De måtte virkelig lære "the hard way". Godt å ha mor med første skoledag.





Trond og Patricia bosatte seg i Alora i 1998. Det var slik det hele startet. De hjalp oss å finne husene, finne byggmester og arkitekt og loset oss gjennom byråkratiet. Og de hjalp oss å drive det hele de første årene. Uten dem, intet Casanor!

Håkon var "arkitektmors høyre hånd". Han fungerte som alt fra byggeleder og bindeledd mellom arkitekt og byggmester, sjefssnekker til murerhåndlanger. Hilde og jentene skapte hyggelig liv i husene fra første dag og tok vel imot de første gjestene.





Historien om de gamle dørene i Bootello er et eventyr for seg. Som resten av huset er de fra 1700-tallet.

Da vi startet rehabiliteringen var de dekket med et tjukt lag glinsende beige maling.

Stor var gleden da prøven avdekket det tetteste og vakreste treverk som tenkes kan.

Patricia tryllet fram de silkemyke flatene i verkstedet. Den gamle eieren kysset treverket av pur gjensynsglede. Han husket dem slik fra sin barndoms bestemorshus.

Legg merke til kjeglehengslene, de er originale!



Hele anlegget sto ferdig påsken 2002